

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdu a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **A. A.**, zast. advokátem Mgr. Eduardem Benešem, se sídlem Na Rozcestí 6/1434, Praha 9, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 12. 2014, č. j. 61 Az 3/2013 - 25,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 12. 2014, č. j. 61 Az 3/2013 - 25, **se ruší a věc se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností se žalobce (dále „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 3. 2013, č. j. OAM-362/ZA-ZA06-K01-2011, kterým nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13 a § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb. o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o azylu“). Po provedeném dokazování vzal žalovaný správní orgán za prokázané, že důvodem žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany je legalizace dalšího pobytu na území České republiky a obava z návratu do vlasti, kde měl v souvislosti se svojí funkcí pozorovatele u voleb v roce 2005 problémy s neznámými osobami, přívrženci Komunistické strany Moldavska. Žalovaný neshledal v případě stěžovatele skutečnost svědčící o tom, že by byl v zemi původu pronásledován v souvislosti s uplatňováním politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu; stejně tak nebyl pronásledován z důvodů taxativně uvedených v § 12 písm. b) téhož zákona. Protože nebyly zjištěny ani důvody pro udělení azylu z humanitárních důvodů

podle § 14 zákona o azylu ani důvody k udělení doplňkové ochrany podle § 14a, resp. § 14b citovaného zákona, žalovaný stěžovateli mezinárodní ochranu neudělil.

Stěžovatel proti uvedenému rozhodnutí podal dne 29. 4. 2013 žalobu, kterou krajský soud zamítl, když dospěl k závěru, že žalobní námitky obsažené v žalobě jsou nedůvodné. Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 3. 2013 č. j. OAM-362/ZA-ZA06-K01-2011, z připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá především vady řízení a zmatečnost řízení před krajským soudem dle § 103 odst. 1 písm. c) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“). Dle tvrzení stěžovatele krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že za souhlasu účastníků řízení rozhodl ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání. Stěžovatel tvrdí, že nebyly splněny podmínky pro postup dle uvedeného ustanovení, neboť stěžovatel s takovým postupem nevyslovil souhlas, resp. stěžovateli ani nebyla doručena výzva předsedy senátu k vyslovení souhlasu s rozhodnutím věci bez jednání ve smyslu § 51 s. ř. s.

Kasační stížnost je důvodná.

Nejvyšší správní soud ověřil tvrzení stěžovatele z předloženého soudního spisu. Přitom zjistil, že soudní spis obsahuje žalobu (č. l. 1 – 16), obálku (č. l. 17), sdělení žalovaného o způsobu doručení do vlastních rukou (č. l. 18 – 19), vyjádření žalovaného k žalobě (č. l. 20 – 22), současně na č. l. 22 je připojena doručka osvědčující doručení písemnosti - vyjádření žalovaného stěžovateli – na adresu OAMP, PoS, (písemnost byla uložena), na č. l. 23 je založena písemnost ze dne 5. 12. 2013, v níž Mgr. Eduard Beneš, jakožto obhájce stěžovatele v trestní věci, informuje soud o tom, že stěžovatel je v současné době trestně stíhán, a požaduje, aby mu byla veškerá pošta zasílána na adresu: Vězeňská služba, Vazební věznice, poté následuje na č. l. 24 rozsudek krajského soudu ze dne 9. 12. 2014, kterým se žaloba zamítá (aniž by soud v průběhu uplynulých 12 měsíců učinil vůči stěžovateli, či vůči jiným osobám jakékoli úkony); rozsudek byl zaslán na sdělenou adresu Vazební věznice, kde jej stěžovatel dne 12. 1. 2015 osobně převzal.

Podle § 51 s. ř. s soud může rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádřili účastníci do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen. Z obsahu spisu se podává, že stěžovateli (ale ani žalovanému) nebyla žádná výzva zaslána.

Účastníku řízení nelze upřít právo na veřejné projednání jeho věci v jeho přítomnosti včetně možnosti vyjádřit se k věci (čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod). Rozhodl-li soud o věci bez nařízení jednání, aniž stěžovateli řádně doručil výzvu k vyslovení souhlasu s takovým postupem, došlo v řízení k vadě, jež mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, a je proto důvodem pro zrušení napadeného rozsudku krajského soudu bez dalšího [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

S přihlédnutím k výše uvedenému nezbylo Nejvyššímu správnímu soudu, než napadený rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení; v něm rozhodne soud rovněž o nákladech řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. dubna 2015

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu